

til at gjøre den gjældende og oppebære dens Gjenstand paa samme Maade, som naar Talen er om Udlæg i ubetingede Fordringer. I Genhold hertil har man antaget, at der kan gjøres Udlæg i et Thyendes fremtidige Løn, selv om Lønnen endnu ikke var fortjent, men kun vedtaget, saavel som i andre lignende Vederlag for Tjenestehjælper eller andet personligt Arbeide, som endnu ei var ydet, naar kun et Retsforhold om dets Ydelse var stiftet i det Dieblis, da Udlæg fandt Sted. Udlæget skulde da medføre, at Husbonden eller Arbeidsherren blev forpligtet til, saalænge Tjeneste- eller Arbeidsforholdet vedvarede, at udbetale Udlægshaveren den Løn, som ellers skulde have været erlagt til Thyendet eller Arbeideren. Derimod har man aldrig været Tvivl om, at der ikke kan gjøres Eksekution i den Løn, som maatte kunne fortjenes i fremtidige Tjenesteforhold, som endnu ikke ere stiftede. De anførte Resultater antages at have positivt Hjemmel i Fdg. 6. Decb. 1743 § 10 og Plak. 14. Oktbr. 1763, hvilken sidste Lovbestemmelse altsaa ikke betragtes som en alene for Inddrivelsen af Aliminationsbidrag gjældende Undtagelsesbestemmelse, men som en Anvendelse af en almindelig Regel.

Imod de anførte Betragtninger er der i de nyeste Tider reist Indvendinger, der uden Tvivl ere afgjørende. Ikke blot har man af humane og nationaløkonomiske Grunde reist Modstand imod en ubegrændset Udgang til at lægge Beslag paa fremtidig Arbeids- og Tjenesteløn, men man har angrebet de juridiske Fundamenter for den hele Lære. Det fremhæves nemlig, at man ikke bør sammenblande betingede Fordringer i Almindelighed med gjenfærdig behyrdende Retshandler; disses Væsen bestaar i, at Ydelse og Vederlag ere uadskillelig forbundne, og i dette Forhold har Trediemand ikke Lov til at gribe forstyrrende ind ved at foreskrive den ene af Parterne, at han ikke skal være beføiet til at yde til sin Medkontrahent, naar denne vil yde til ham. Søvrigt vil Forholdet efter Kontraktens forfærdige Indhold kunne stille sig forskjelligt, og der er vistnok Anledning til at skjelne mellem 3 Klasser af Tilfælde, nemlig:

1) de Tilfælde, i hvilke den Ydelse, Domfældte skal erlægge som Betingelse for Rettighedens Erhvervelse, er en saadan, at den kan erlægges af Enhver, altsaa ogsaa af Udlægshaveren, f. Ex., naar der er Spørgsmaal om Eksekution i Domfældtes Rettighed ifølge et af ham indgaaet Kjøb;

2) de Tilfælde, i hvilke den Domfældte paahvilende Ydelse er en saadan, at den kun kan erlægges af ham selv personlig f. Ex. i Tjeneste- og Arbeidskontrakter;

3) de Tilfælde, i hvilke den Ydelse, som Domfældte skal erlægge, vel ikke kan ydes af Enhver, men hvor den dog paa den anden Side ikke behøver at udgaa fra Domfældte personlig, idet Domshaveren ved Udlæget kan sættes istand til at erlægge Ydelsen, f. Ex. naar der er Tale om Udlæg i Domfældtes Ret til en betinget Kjøbesum for en solgt individuel Ting.

Til Nr. 1. I de her nævnte Tilfælde maa det være den almindelige Regel, at der kan ske Udlæg i Rettigheden med den Virkning, at Udlægshaveren faar Udgang til, ved at erlægge den Domfældte paahvilende Ydelse, at erhverve Modpræstationen. Foreligger der f. Ex. en Kjøbekontrakt, hvorved der er købt Varer for 300 Rd., kan en Kreditor ved at gjøre Udlæg i Kjøberens Ret efter Kontrakten opnaa Berettigelse til ved at yde Sælgeren de 300 Rd. at fordre Varerne udleverede til sig for at behandle dem som udlagt Gods.

Derimod kan Udlæget ikke have den Virkning, at Udlægshaveren skulde blive udelukkende berettiget til at gjøre den Domfældte tilkommende Rettighed gjældende. Udlægshaveren kan ikke ved at meddele Domfældtes Medkontrahent Underretning om det stedfundne Udlæg forbyde ham at præstere til Domfældte, naar denne tilbyder at erlægge Modpræstationen og i Forbindelse dermed gjør Krav paa det af ham betingede Vederlag. I det foran nævnte Exempel kan Udlægshaveren ikke forbyde Sælgeren at udlevere Varerne til Kjøberen til dennes fri Raadighed (altsaa uden at de ere behæftede med Udlæg), naar Kjøberen til den vedtagne Forfaldstid eller forinden tilbyder at